

Prispeval Barbara Žvirc
Torek, 04 November 2008 15:00

Maja Visinski je mlada koroška pesnica, po duši kulturologinja, v službenem delu dneva pa snovalka spletnih idej. Je tudi moja sestra po besedi, bivša sošolka ter prijateljica za obdržat. In »nomadka, ki je skozi potovanja našla svoj temeljni kamen v rodnem Slovenj Gradcu« , kot so njene besede zapisali na platnico njene prvorojenke, zbirke erotične poezije

Zgladi me v žensko

. Pesniško prvenko ji je kot

izbranki Festivala mlade literature Urška 2007

izdal Javni sklad za kulturne dejavnosti - revija Mentor.

Po predstavitvi zbirke vsem ljubiteljem pisane besede, ki se je 24. oktobra 2008 v Mestni kavarni v Slovenj Gradcu razvila v prav posebno erotično-magično energijo, sem se z Majo pogovarjala ob skodelici čaja na mojem domačem terenu – na Ravnah.

Težko je pisati o nekom, ki ga poznaš tako dobro kot jaz poznam Majo. In še težje je v primerno vsebino zapakirati njene odgovore na moja (in Tjašina), včasih že malce preveč osebna (žgečkljiva?), vprašanja. Ob napadih smeha, muzanju in Majini odkritosti mi je (upam) uspelo tudi to. In nastal je spodnji intervju... Majin drugi po izdaji prvenke. Samo za bralce Bajte!

Maja, glede na to, da je v tvoji poeziji erotični naboj zelo izrazit, pišeš pesmi v postelji – ali vsaj blizu nje?

Bližina postelje ni imela nikoli direktne povezave z vsebino mojih pesmi. Največkrat pesmi nastajajo neodvisno od dela dneva – v službi, v kakšni čakalnici, ko sem sama doma in se mi ne da pospravljat... Res pa je, da je zdaj, odkar živim s fantom, manj takšnih »klasičnih« priložnosti, da pesem iz misli prenesem na papir. Spraviti se moram v »samico«, biti moram v pravem razpoloženju, ki da prave rezultate.

Je intenzivnost erotičnega enako prisotna na papirju in v realnem življenju?

(kratek in jedrnat odgovor, brez oklevanja) Ja!

V kakšnem duševnem stanju nastane največ tvojih pesmi? Pred, med ali po... ? (smeh pri obeh)

Precej različno. Včasih so pesmi nastajale v žalosti, včasih v jezi, iz nemoči ali pomanjkanja dialoga. Ko ti nekdo raztrga dušo. Potem pa pride nekdo, ki dušo zakrpa.

In takrat začneš pisati drugačne pesmi?

Ja. Korenito drugačne.

Se ti je to že večkrat zgodilo?

Ne. Samo enkrat. Grega (op.a. zaročenec) je obrnil moj svet na glavo. Takoj na začetku, ko sva se spoznala, sem pisala same »pocukrane« pesmi. Ali pa sploh nisem mogla pisati. Potem pa sta ostali samo še ljubezen in erotika. Pesmi vedno nastajajo iz mojega življenja, kar jim daje tisti posebni pečat. V zadnjem času jih zaznamuje predvsem pomirjenost same s seboj in zavedanje, da je poezija lahko tudi čista lahkost bivanja. Znotraj ali zunaj. Večkrat se mi tudi zdi, da z Grego piševa pesmi skupaj. Veliko njegovih verzov daje hrano mojim pesmim. Transcendentalno stanje, kaj? (smeh) Takšen stil pisanja, kot ga najdete v prvenki, mi je zlezel pod kožo, to sem jaz. Delam poglobljene psihosocialne študije, kot je v spremni besedi k zbirki zapisal moj mentor, David Bedrač.

Pa ima pesem, ko jo spraviš na papir že končno obliko ali pesmi kasneje popravljaš?

Prispeval Barbara Žvirč
Torek, 04 November 2008 15:00

Včasih je to to – kar napišeš. Vse stoji pač. Na svojem mestu. Včasih pišem pesem več dni, se čez kakšen teden spet vrnem in kaj popravim. Zgodi se tudi, da kakšen popravek odkrijem šele, ko pesem pretipkam. Včasih je kaj premalo, včasih je kakšen verz preveč. To se je izkazalo tudi pri skupnem delu z mentorjem Davidom Bedračem. Ni dobro, da verz že na prvo žogo preveč razkrije. Včasih je manj res več.

Muza? Da ali ne? Kdo?

Zame ima muza fizično obliko. Mora se udejaniti. Najprej je muza, šele potem beseda. Ljudje imamo različne muze. Za nekoga je to avto, za drugega jablana... Misel ne more biti muza. Konec koncev vsi hrepenimo po nečem fizičnem, ki v nas poraja občutke. Občutke sreče, ljubezni, veselja, tudi žalosti. Jaz potrebujem ob sebi osebo, ki mi te občutke sproža in to je moja muza.

Maja, brez naslednjega vprašanja pač ne gre – zakaj si sploh postala pesnica?

Bilo je nekje v 6. razredu osnovne šole. Takrat nihče ni pisal, jaz pa sem zmeraj želela biti nekaj posebnega. (smeh) Bila sem nesrečno zaljubljena v sošolca in s pesmijo sem mu želela nekaj sporočiti. Lažje pa sem napisala kot povedala. To so bili seveda prvi poskusi, ki so se nadaljevali. Kasneje sem ugotovila, da je to nekaj, kar mi leži.

Orodje komunikacije, ki si ga izbrala, je torej že zgodaj doseglo svoj namen?

(smeh) Točno. Rezultat je pa še sveža pesniška zbirka Zgladi me v žensko.

V kakšni sinergiji si z ostalimi literarnimi zvrstmi? Boš kdaj pisala kaj drugega, ne samo poezijo?

Mislím, da za enkrat ostajám pri poeziji, saj je trenutno to način, ki mi najbolj odgovarja. Če preberete mojo knjigo od začetka do konca, opazite, da je moje pisanje pravzaprav poetična proza, zaključena zgodba. Ne uporabljám standardnih oblik poezije; proza pa zahteva vse preveč discipline, ki je nimám. Pa še veliko časa porabiš, da vse pretipkaš. (smeh)

Se mogoče spomniš, katera je zadnja pesem, ki si jo napisala?

(pobrska po knjigi) Golide sladkih besed.

In kateri je trenutno tvoj največji izziv v življenju?

Prenova stanovanja. Ne, ne, to je nuja, ne izziv...

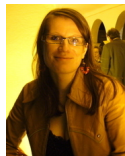
(jo prekinem in malo podrezam) Kaj pa diploma?

Ne rabiš diplome, da napišeš dobro knjigo... (spet smeh)

Ja, se strinjam (smeh pri obeh)...

Drugače pa zdaj, ko so vtisi s predstavitve knjige še sveži, želim čim več delati na tem, da knjiga ne bo ostala sama sebi namen. Zdi se mi, da je dobra odskočna deska za skok v nove literarne vode in neko novo področje, na katerem morám več delati, ga raziskati, ga ponotranjiti. To je torej moj izziv – odkriti, kaj me čaka pri naslednjem zavesljaju...

Knjige katerih avtorjev so trenutno na tvoji nočni omarici?

Hm, jaz pa moja disciplina branja... Svoje knjige še nisem dala na nočno omarico (smeh), je pa na njej kar nekaj novih, ki sem jih dobila v dar ob predstavitvi moje prvenke - S strahospoštovanjem Amelié Nothomb, izbor pesmi To je, kar je Toneta Pavčka, nekaj takšnih, ki jih večkrat po malem prebiram – Gnezdo besed na najini strani daljav Ane Pizar, Skorjevec Gašperja Bivška, najde se kakšna strokovna, »službena«, literatura kot je Prioritizing Web Usability Jakoba Nielsna, in ostale, ki po takšni ali drugačnih priporočilih ali knjigarniških izletih zajadrajajo na nočno omarico – trenutno so to Knjiga Mrtvih Marka Zorka in Nekam daleč Zvoneta Šeruge. Aja, pa lkein katalog, itak. Vsekakor se pa najde prostor še za kakšno po tvojem (op.a. mojem) priporočilu...

Je mogoče še kaj, kar želiš sporočiti bralcem tega intervjuja?

Da poezija ni »bav bav«. Nikoli ne smete za svoje vzeti interpretacij, ki vam jih vsiljujejo kvazi poznavalci poezije ali kakršne koli druge literature. Namesto da se sprašujete kaj, za vraga, boste vi počeli na literarnem večeru, raje pojdite na kakšnega in si ustvarite svoje mnenje. Premagajte strah. (smeh) In če nimate enakega odgovora, kot ga je želel slišati profesor, ko je postavil vprašanje »Kaj je želel pesnik s tem povedati?« niste neumni, samo razmišljate po svoje. Kar je edino pravilno. Poezija je lepo poslanstvo in vsi mladi, ki jo pišemo in širimo, učimo druge, da so lahko literarna druženja tudi kul. Slovencem manjka odnos branje-pogovor. Na literarnih večerih avtorjev nihče nikoli ne upa nič vprašati!?! Pa toliko imamo povedati!

Maja, najlepša hvala za čas, ki si si ga vzela za pogovor, za toplo energijo, ki jo razpošiljaš v svet s svojo poezijo in, seveda, za posvetilo, ki si ga zapisala v moj izvod pesniške zbirke Zgladi me v žensko. Naj bo tvoja muza nesmrtna, naj navdih prihaja ob pravem času in naj se tvoje življenje vrti v prave smeri, posute s semeni za nove pesmi.